

ch'ROMlap

2009/01

kéthavonta megjelenő szórakoztató underground zenei lap

INTERJÚK

NICHTSTUER
THEM ON CRAIL

JB/DC ON-LINE

CUSTOMER STATUS

CUSTOMER NUMBER 52110

TOTAL ORDER

FILMROVAT

IDIOCRACY bemutató

ultra-rövid SZINAPSZISOK

KRITIKÁK

TRANSITIONAL (UK)
THE MONKS TRIBUTE
NAPALM DEATH (UK)

QTY	PRICE/UNIT
1000	.06
0004	3.97
	26.75

12.50
52.13
21.56

TOTAL AMOUNT	DELIVERY DATE
--------------	---------------

TECHNIKAI ROVAT

RONCSIPAR:

antimonumentum

50.00	
104.26	12/31/74
86.24	01/22/75

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezető	3
Interjú: Them On Grail	4
Klasszikusok: Napalm Death : Scum	9
Filmajánló: Idiocracy (Mike Judge, 2005)	12
Ismerető: Transitional : Nothing Real Nothing Absent	14
Effektmitholhogyan: Roncsipar : Antimonumentum	16
Ismerető: VA: Silver Monk Time (A Tribute to The Monks)	20
Extra! Filmszinapszisok és sztori-vázak!	26
Interjú: Nichtstuer	27
Chromechoes Production promók és újdonságok	31

RADÍRFEJ - Egy csöpögő radiátorcső miatt Berci bácsi (Hungária rajongó) mérgében elhajtja a feleségét, mert az meg megcsalta egy zblorg nemzetiségű postással.

balra és lenn:
részletek a
**Filmszinapszisok és
sztori-vázak** c. írásból

HETEDIK - Földes László auditív bűnei miatt elkeseredettségében egy elhivatott keresztény aktivista bezár egy ügyvédet egy wunderbaumokkal teli szobába.

SZIA NÉP! ÉN VAGYOK ITT A BEZVEZETŐ!

Örvendek hogy letöltötted a Chromechoes Production promó-újságának legelső példányát, a ch'Romlapot. Az újság létrejöttének két oka van: egyik triviális – ha már van egy annyira nagyon underground kiadónk, minek zenéivel köbő sehol semmilyen sajtó nem foglalkozik átfogóan, az egy erősen pótolandó lyuk! Másfelől személy szerint kettőúnom magam a legtöbb zenei magazinon, amik csak albumnevekről, évszámokról, tagcserékről, hatásokról meg ilyesmi adatokról írnak, miközben ki nem szarja le, én arra vagyok kíváncsi hogy szomszéd Béla szerint a Pataki Attila kemoterapeuta-e vagy csak Moby rajongó? Miért ne lehetne kicsit személyesebb, ember-közelibben szórakoztatóbb a dolog? Szeretem, ha szórakozok miközben a zenéről olvasok. Főleg, ha a kedvenceimről. Ha meg a haverjaimról, vagy az arcról, aki őt villamosmegállóra lakik és mondjuk Squarepushert kever Ulverrel és ugyanabból a boltból viszi a felvágottat otthonra, akkor végképp! Úgyhogy íme, nesze neked magyar színtér, megszületett! Csöndesen berregő gépeden már izzanak is az áramkörök: ezt a hiánypótló újságot olvasod most.

A zinet elsősorban én csinálom, Roncsipar Kornél, pár nagyon jó arc haverbarát segítségével: van egy Chromechoes főnök Dávid, egy Sike/Gábor (Roncsipar ének/szinti/konceptiókollaborátor), egyszer egy Trunyó (eredetileg grafikus, de most inkább szövegtölteket adott), egy

Roncsipar Dávid (akinek a borítót is köszönhetitek többek között) és egy Zuzuhölgy, aki a lap írásakor végig mellettem állt, megmondva mi mennyire jó fogalmazásilag, kijavítva az ordasabb hibáimat, mert gyakran sikerül úgy írnom ám, hogy még én magam sem fogom fel mi van. Köszönet illeti még a Signal.Faliureös arcokat, a Csakbennhajót, az LD50et, a régi RoncsBlogom olvasóit, végül pedig téged: de csak ha megcsináltad a házi feladatod, amire majd a későbbiekben térek ki!

Az újságból évente 6 számot hozunk ki, amiből mindig egy meglepi számhoz tartozni fog egy cinciri split, amin két exkluzív soha-eddig és soha-többé számnyi anyag fog szerepelni egy-egy Chromechoesos bandától. Király-e?

Állandó rovataink között szerepel:

- Borító és hátlap!
- CEPes zenekaroktól hírek, interjúk, ismertető!
- Használati utasítások elvont zenéhez!
- Tartalomjegyzék!
- Klasszikus és mostanság megjelent, de elkavarodott lemezekről ismertető!

A maradék helyeket meg valami aktuális agymenéssel töltjük majd ki, csak hogy számunkra is izgalmas legyen a dolog.

RoncsKornél, 2009.03.03.

INTERJÚ: THEM ON GRAIL

Mint a bevezetőben említve volt, állandó rovataink közé tartozik a CEPes zenekarokat bemutató rovat. Első ízben a kiadó súlydoom zenekarának interjút olvashatjátok. Tavaly év eleje környékén akadtam rá Dávid akkor még The Mongrail Collective név alatt futó zenekarára. Garázs drone, két nehéz kiadvánnyal. Végre ilyenből is akad! Nyáron láttam őket először élőben, az Afterban, nem sokkal később a Filterben. Dávid – dob, Marci – bőgő és Gaga – gitár és ének. Két nagyon zajos koncert, 5, max 10 emberrel. Kevesen értették és még kevesebben értékelték: hazánkban relatív újszerűsége és a hangosítás gyatrasága miatt ez persze nagyon is érthető volt. Jelenleg egy kiadványa van a zenekarnak, ami letölthető a myspaceükről, Demo 2008 néven. A garázs minőség, a dísztelen ritmusok, a feedback játéka és a relatíve rövid számok a korai Earth és Melvins demók hangulatát idézik. A gitárriffek szürkék és szárazak; a bőgő hol kísér, hol a húst adja a zenéhez; az ének punk; a dob pedig halkan a keverésben, érvényesülni hagyja a húrosokat. Gyakran esnek vontatottságba a számok, de ez az ilyen fajta zenének csak előnyére válik.

Most a zenekart kerestem meg pár kérdéssel. Mióta létezik a zenekar? Mióta van ez a formáció?

Szia! Először is, nagyon szépen köszönjük a lehetőséget. A 'Mongrail ötlete még 2007 novemberében jött, jóformán saját szórakoztatásomra. Szerettem volna kipróbálni magam abban, hogy steril hangszínek alkalmazásával milyen hatás-mechanizmus kíséretében lehet érzéseket kiváltani a hallgatóban. Igyekeztem is minél többet tenni azért, hogy – noha tényleg csak egyféle, erőteljes hangulat állt a középpontban – minél változatosabban szólalhasson meg a végeredmény. Diktafonnal jártam az utcákat morajlások után kutatva, és barátoktól kaptam házilag eszkábált hangszíneket. Ám idővel többet, mást szerettem volna: így jött az elhatározás, hogy élőzenei alapokra helyezzük át pár komámmal a projektet.

A középpontban mindig az állt, hogy ne legyen állandó felállás: ezért is aggattuk a Mongrail mögé a „Collective” jelzőt, mert ezzel szerettünk volna utalni arra, hogy performanszokhoz hasonlóan kívánunk működni, mintegy gyűjteményes elv szerint. Ez egyfelől változatosságot eredményez; másfelől számunkra is izgalmasabb az összehatás – arról nem is beszélve, hogy a végeredményt szerettük volna nem személyekhez rendelni. Belőlünk jön, de nem rólunk szól. A zenekarnak nemrég alakult ki a végső, teljes felállása: Marci és Gaga között volt egy kisebb szóváltás, előbb Gaga, majd Marci

lépett ki - így most, új névvel (Them On Grail), és a gitáros/énekes Dániel, valamint a dobos Balázs képében új tagokkal kezdünk előről mindent, tiszta lappal.

Mely zenekarokat, projekteket jelöltök meg főbb hatásként?

Véleményem szerint letagadhatatlan a drone kultikus alakjainak hatása: így az Earth; a Khanate; a Boris; netán a Nadja és a Paranaut is motivált bennünket az alkotásra, de ugyanígy nem mehetünk el az olyan zenekarok mellett sem, mint a My Bloody Valentine; a The Melvins; a Dog Fashion Disco; a Mr. Bungle; vagy épp a Sleepytime Gorilla Museum.

Az utóbbi időkben bár ritkábban hallani fellépéseitekről, meg tudnátok-e osztani pár koncert-tapasztalatot? Mi a véleményetek közönségről, szervezőkről, úgy magáról a színtérről általánosságban?

November óta nem álltunk színpadra, mert rájöttünk, hogy nincs értelme olyan gyakorisággal fellépni, mint egy populárisabb hangzásvilággal bíró zenekar számára. Így elhatároztuk, hogy egy évben kétszer, netán háromszor fogunk fellépési lehetőséget keresni.

Ennek eredményeképp visszaállt az eredeti elképzelésünk – melyet a Demo2008 felvétele némiképp elmozdított – a működéssel szemben, valamint számunkra is többet fog adni a színpadon eltöltött idő. Egyébként a közönségünk (ha lehet ilyet mondani, persze) általában utólagos visszajelzésben részesít minket – hála a MySpace-nek, netán a véletlen találkozásoknak. Az igazat megvallva, több ízben is el tudunk érzékenyülni egy ilyenre, mert ha már egy embernek is tudunk valamit adni az erre kijelölt félórán, akkor érdemes volt elkezdenünk ezt az egészet, és a mai világban számunkra csak ez minősül sikerélménynek.

A színtérről nem tudok nyilatkozni, hiszen volt már szerencsénk egy színpadon állni cybergrind és deathcore bandákkal éppúgy, mint keresztény country-énekesekkel, ska-nagyzenekezzel, valamint régivágású hardcore, netán black metal bandával. Ilyenkor jogos a kérdés, hogy mennyire találjuk a helyünket kis hazánk underground felszínén, de a válasz egyértelmű: semennyire (mosoly). És talán nem is kell, mert hiába zárják be egyre-másra a helyeket, a DIY koncertszervezők még így is találnak kiskapukat, és ezért el sem lehet mondani, hogy mekkora hálaival tartozhatunk mi, kezdő zenekarok az ilyen lelkes egyéneknek.

Legemlékezetesebb fellépés?

Persze lehet mondani, hogy az élmény frissessége miatt mondom, de tényleg a miskolci koncertünk volt talán az eddigi legjobb,

leegységesebb és legfontosabb fellépésünk. Itt debütált Dániel is – ám a dobok mögött még Marci ült – és ahogy láttuk, a hatvan fizető vendég javarésze végig benn tudott maradni a koncertünkön. Sőt, a záró Beherit-feldolgozásunkat (The Gates Of Nanna) egynéhányan fel is ismerték! A hely, és a vendéglátás pedig önmagában is eszméletlen volt – mi pedig csak álltunk megszeppenve, hogy mivel érdemeltük ki ezt a kedvességet. Ha egyszer feloszlunk, biztos, hogy Miskolcon lesz a búcsúkoncertünk (mosoly).

A Narcollapse válogatáson egy új oldalról ismerhettünk meg titeket. Az egyperces noisecore terrorcsapások jelentenék az új irányt?

Az ominózus szerzeményből – a tudomány mai állása szerint – nem fogunk rendszert csinálni: csupán belső poén volt, amit mindenképp szerettünk volna megörökíteni, valamint az is szempont volt, hogy egy eddig ismeretlen nézetből mutathassuk meg a zenekart. Nem tudom, hogy ki hogy van vele, de személy szerint gyűlölöm a sztereotípiákat, és a bekorlátozásokat: a szabad alkotás folyamatát nem zavarhatja meg semmilyen mesterkélt korlát, és ez a felvétel véleményem szerint ebben a köntösben állt hozzánk a legközelebb. Nem írtunk alá szerződést, hogy a Them On Grailnek mindig lassú témákban kéne gondolkodnia: s bár valószínű, hogy így lesz, azért még közel sem lehetetlen, hogy egyszer-egyszer fogunk véghezvinni hasonló csintalanságokat is (mosoly).

Magyarországon érezhetően nincs valami nagy keletje az ilyen stílusú zenéknek. Ennek ellenére főleg itthon találkozni a zenétekkel. Vannak-e külföldi kapcsolatok, kiadókkal, bandákkal, szervezőkkel?

Még az egyszemélyes időszakból pár külföldi kiadó felvette velünk a kapcsolatot, sőt: a mára eltűnt [Brackets] splitünk a Tetemcsövekkel tavaly az Észak-amerikai Defenestrated Recordsnál (mely decemberben be is dobta a törölközőt), egy zajban utazó netlabelnél jött ki, és ahogy tudom, odaát megélt egy materiális kiadást is. Egyébként nem volt célunk különösebben mozgolódní, mert úgy érezzük, hogy a Demo2008 mint referencia, erre még kevés táptalajt biztosítana. Azonban mindhármunk nevében mondhatom, hogy az új dalainkkal szeretnénk megcélozni a környező országokat is, és ennek kapcsán már próbálok is ügyködni egy kicsit.

Kedvenc Southern Lord kiadvány?

Ez egy nehéz kérdés, nagyon nehéz (mosoly). Ha egy lemezre nem is lehet lekorlátozni, attól még a Boris Pinkje; a Khanate Things Viralje; a Place Of Skulls With Vision c. albuma; a Sunn0))) és Boris által közösen jegyzett Altar; a Teeth Of Lions Rule The Divine egyetlen albuma; a Weedeater God Luck And Good Speedje; és a Wolves In The Throne Room Two Hunters c. nagylemeze biztosan kiemelendők.

Olyan számcímekről, mint pl. a Composition #3 vagy 47281853:19042382 nem éppen lehet elmondani, hogy sokat sejtetnek önmagukról. Miről szól egy Them on Grail szöveg?

A tavalyi dalszövegeinket szándékosan szerettük volna lazább keretek közé szorítani, hogy a szabad asszociáció lehetősége megmaradjon mindenki számára. Némiképp ennek tudhatók be a látszólagos üzenettől mentes dalcímek is: mindenki képzeljen bele, amit szeretne. Egyébként a Composition #3 dalszövegét a Nebulosus Fatum énekes, Kristóf szolgáltatta – a felvétel is vele készült –, míg a demó első dalának metaforáját én írtam, a második nóta pedig Gagához fűződik. Utóbbi egy elvonatkoztatott tiszteletadás Van Gogh egyik legismertebb festménye, a Krumplievők előtt; míg előbbiben igyekeztem párhuzamos átívelést felépíteni az állatok és emberek közötti különbségek, valamint az emberi érzelmek amortizációja között. Az új szerzemények pedig változatos, és sokkal kézzelfoghatóbb dolgokat vesznek górcső alá, ám mindent a maga idejében (mosoly).

Hogyan születnek a számok? Kik vesznek részt a számok, és kik a szövegek írásában?

A dalok írása régen szabad improvizációra épült: mindenki azt hozta, amit szeretett volna kiadni magából. Azonban az új felállásban Dániel a főnök: ő írja a dalokat, ő ír hozzájuk dalszöveget is. És mielőtt arra gyanakodnál, hogy diktatórikus

rendszer alakult ki a Them On Grail háztájékán belül, szó sincs erről: csak annyira egy hullámhosszon vagyunk, hogy maximálisan megbízunk Dani dalszerzői vénájában, és zenei tehetségében. Úgy gondolom, hogy az új nóták hallatán majd mindenki meg fogja érteni, miért mondom ezt – egyszerűen tényleg nincs, és nem is lehet kifogásunk ez ellen.

Projektek, más zenekarok. Ki hol játszik még, és mit kell azokról az inkarnációkról tudni?

Dani számtalan zenei megmozdulásban érdekelt: Balázssal együtt játszanak a Nebulosus Fatumban, ám emellett még a Pagan Megalithban, az Overloadban, a Dérben, a Lost Symphony-ban, és még sok más zenekarban, projektben is felbukkan. Sőt, a 'Fatum énekes Kristóffal együtt csinálják a Rotten Guts névre hallgató grindcore bandát is. Számomra pedig elsődleges zenei elfoglaltság a Them On Grail.

Milyen új anyagok várhatóak tőletek a jövőben?

Noha úgy volt, hogy kiadunk egy közös splitet a Roncsiparral It Came From The Woods címmel, ám a tagcserék, valamint az új dalok mind amellettszólta, hogy legközelebb egy önálló produktummal rukkoljunk elő. Így talán nem árulok el nagy titkot azzal, hogy a jelenleg felvétel alatt álló, promóciós célzattal készülő demónk után szeretnénk egy majdani nagylemezre fókuszálni. Úgy érzem az új szerzemények hallatán, hogy

zeneileg teljesen elrugaszkodtunk a tavalyi demónktól: előtérbe kerültek a shoegaze-elemek, kiegészülve némi black metalos, netán post-rockos témázgatásokkal, és... Jó, nem szeretnék minden titkot kifecsegni. Amit biztosan elárulhatok: soha nem éreztem még ilyen jól magam egy formációban sem, és komolyan mondom, hogy az új szerzeményeket épp olyan öröm számunkra hallgatni, mint játszani. Remélem, hogy a közönség is befogadó lesz irányunkban.

Köszönöm nektek az interjút! Ha van valami, amit utolsó szó jogán hozzá szeretnétek fűzni, csak tessék!

Mi köszönjük az interjút, és sok sikert a további működéshez!

KLASSZIKUSOK NAPALM DEATH – SCUM

/1986-1987/

Na figyelj, te gyöker! Fokozott rendszerességgel megjelenő cikkünkben klasszikusokat mutatok be. Ebben a számban aggresszorkodni fogunk, és megtudjuk, milyen az, ha mi vagyunk a Napalm Death. Ha zúzásból szélsőségesen őszintét akarsz, ne is nagyon nézz tovább. Mert ez a Scum.

A Csűrhe, a Söpredék, a Semmirekellő. Ez az első, grindcorenak bélyegzett album, és nem is véletlenül! Két felállítás bontja ugyanazzal a légkalapáccsal az agyad, akit úgy hívnak Mick Harris. Mondhatsz te technikát, mi leszárjuk. A nyers vadságon van a hangsúly, ami nem is üres! Míg az A oldalon Bullen úr – először balhépunk, aztán mérnökhallgató, majd börtöntöltelék, később pék, végül nyelvprofesszor – arconbaszós kritikái „kis” és „nagy” társadalmakra, a B oldalon crustpunk Ripcord basszer Jim Withley súlyos introspekciói vannak.

Na, de eleget ájulgattunk a felhozatalon, nézzük, mit ad maga a hallgatás. Ha más nem is, a lemez introja feltétlen megmutatja, a srácok értenek a hangokhoz. Szürke köd, Broadrick mikrotonalitásokba torkolló gitárszönyegek alá Bullen embertelen hangjával köszönt: „Multinational corporations / Genocide of starving nations”. Aztán jön az igazi móka! Ősemberék partyzni kezdenek. Itt nincsen faszom gravityblastbeat, meg triggerelt lábdob, amit hallasz az pár brit tinédzser világra eszmélése. Nesze neked társadalom. Megjegyeznem muszáj a szomorút, hogy legtöbb dologban igazat is kell nekik adnom. Ti meg majd magatoknak eldöntitek.

Szóval A oldal, és már nyakig benne vagyunk az őrlésben. Kik is csinálják a szódát. Van egyszer egy uszodahangú basszusgitár említett főnagyszáj Nik Bullen kezei alatt. Van másszor egy levegőtől-be-spedezett tornádó, Mick Harris, és van harmadszor egy majdani Godflesh zajgitáros, Justin Broadrick. Akik csak a jesuról meg a Finalról hallottak eddig, azoknak ajánlom leginkább ezt a zenét. Jézu haverunk ilyen is tudott. A hangzás technikai csavarját Bullen

uszodasapkái mellett Broadrick elrandított torzításai adják. Nem tudnám megmondani, kórus-e, vagy csak az agresszivitás varázsa, de tény, még nem hallottam sok ilyen elcseszett gitárhangzásról, amit ilyen meglepően jól használtak volna.

Aranyoskodásképp megjegyzendő: ezen a lemezen található a grindcorenak legeslegelső – aztán legeslegfárasztóbbá lett – vicce, a ha-ha, vegyünk fel 1 másodperces számot, és mondjuk rá hogy szám. Később ebből külön műfaj lett (aki nem hisz nekem, szedje le a Fostartály első, sokszámos demóját, nem fog csalódní).

Túl vagyunk tehát a You suffer! en, következik a B oldal. Na, ha az A oldal zeneileg örül, akkor a B fekete lyukat csinál az univerzumban, amiből kiesik a Ukrin Benedek, de Madonna fiatalkori hangjával.

Broadrick koccolt először. Mondta, nem tudja magát már kiélni ebben a sebességben, inkább Swansosan üti a bőrt a Head of Dávidfejen. Először jött a Withley, vmi 190 magasnak nézhettem egy videón, ropivastagságúnak, rambófejpántal és fehér, szigetelőlánc-mintás balkezes bőgővel. Ő bőgözött volna, hogy Bullen csak énekeljen, de rá is rájött a flash, úgyhogy ketten maradtak. Harris úr spanolt, gitárosokat hallgattak meg, végül Carcass dög Steer. Mellé jött a semmiből Lee Dorrian. Ének. Két próba volt. Harmadik a B oldal. Ez sem mesterkélt lett megcsinálva! Steer elhagyva balesetpatológiai ambícióit, hozzáigazítja a zenét Harris féktelen agressziójához. Egy nyersebb Carcass, ha valakiben ez megszólít valamit.

Az először csak felgyorsított crustpunk riffek alig észrevehetően változnak át egyre súlyosabb diszharmóniákká ahogy a lemez a végéhez tart. A mondanivaló is súlyosbodik, Dorrian hangja is vadból elkeseredetté válik. Néha elszabadulnak Steer kibaszottul éles húrjai is. Parasites. Majd Moral Crusade. Végül M.A.D. Ezen a

ponton zuhan meg a zenekar igazán. Csend. Egy gitár süvít. Nyomasztó. Nagyon.

A lemezt az a Dragnet fejezi be, ami ebből a gerjedéshalomból megszületik. Utolsó ütések a dobon, és a legkeményebbek. Az egyre ritkásabban megszólaló Dorrian mintha bele-bele rendülne az ipari méreteket öltő, de láthatatlan

Kérdezhetnétek, miért írtam pont elsőnek erről a lemezeről. Hát jobb, ha most figyelmesebben olvastok! A hangzásnak van egy sajátos atmoszférája, ami miatt nagyon érdemes erre a lemezre visszavisszatekintgetni. Ugyanaz, ami Hendrix tüzet fakasztó játékában volt, vagy a Stooges féktelen stílusában. Ez a lemez az, amit nagyon hiányolni lehet a metál

halászháló iszonyúan valóságos képébe.

Ez van, mi meg halak a vízben.

Dragnet.

Dragnet...

Dragnet.....

És csend. Ami kitölti a maradék pár percet, amíg le nem vesszük a bakelit az mp3lejátszónkról.

felhozatalból: őszinte, nagyon. Annyira elemi, annyira primitív, hogy ilyen lehetetlen lenne „lemegyünk a garázsba oszt próbálunk” szinten összehozni. Ki-ki mennyire értékeli, mennyire jön át, egyéne válogatja. Lesz, akiknek csak egy „entellektüell balhépunkok idegelik a szomszédokat” lemez lesz, lesz akinek egy darabja az életéből.

FILMAJÁNLÓ

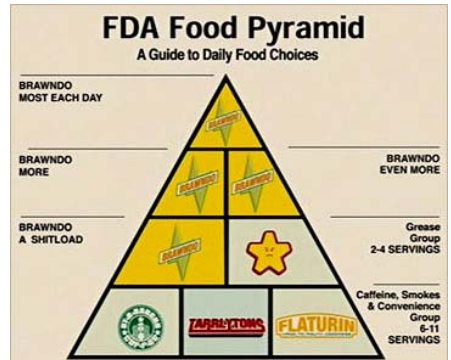
IDIOCRACY (Mike Judge, 2005)

Magyar címet nem írtam, mert nem tudom, jó-e a szinkron. Dolgozzuk fel ezt. Kicsit bajban vagyok filmkritika írással. Ugyanis sohasem olvastam még... Leszámítva, egy kopott Ákos kötetben, amit 800 HUFért vettem egy antikváriumban... Kifejezetten jóleső olvasni egy Nagy László után, aki vágja, vágja miért.

Szóval kedvenc filmem, Idiocracy. Hát, mit ne mondjak...nesze neked jövő! Túlságosan igaz, hogy ne legyen vicces. Egy új, rémisztően valóságos világ, a legapróbb részletekig kidolgozva. Maga a cselekmény elég semmi, és talán ezért hurrogya le a legtöbb kritikus. De minden megvan benne, ami szükséges, hogy valamiből kultuszfilm legyen. Mint pl. itt van elsőre az eredetiség és a sérthetetlen, megbízható konzisztencia a saját világában. Mike Judge igazán kitett magáért az Office Space óta. Ettől a dél-amerikai főszereplőitől súlyosabb szatírákat aligha talál az ember! Főleg olyat, ami ezt a fene nagy tucatkozmozopolitánságot mutatja be, amik túlharsogják betűk és képek formájában a városok falát, plakátokon, a TVt reklám-

szünetekben, vagy a netet, reklámcsíkokként formájában. Emlékszem, mi hatalmasat neveltünk barátainkkal, a film sokadik megnézése után, amikor egy-az-egyben részleteket véltünk felfedezni a filmből, ami a jelenkort is de még mennyire jellemzi!

Nem kell megijedni, a film maga nagyon könnyed, laza, és ártatlan. Az ítélezést a nézőre bízva, azaz meghagyja a komolykodót komolykodónak, a felnőttkedőt felnőttkedőnek, és a nevetni tudót nevetni tudónak lenni. Ezután ki kifogást talál e humorban, azt a kifogást bizony magában találja!

Van tehát minden, ami kell! 2505-ben vajon hol lesz a világ? Sokadik rockmegasztár gitáriskolájának növendékei játszanak 10 hangból karriert Hans Zimmer mosolygó

árnyékában, midőn a nagyon profin működő börtönrendszer lehetővé teszi, hogy egyszerűen kísétálj a napfényre (de kb. minek?) meghintve egy utcán szétlőtt gépjárművel, aminek látványára annyira megőrül a nép, hogy...na ezt nem lövöm le, ezt a részt látni kell, hehe.

Bulira ideális film! Sok benne a

hirtelen poén, nem kell ráparázni, nem fogod elveszíteni fonalat. Úgyhogy szerezd meg és házibulik végére, amikor már a fele társaság kidőlt, a másik fele meg hányik valahol, tökéletes megvárni az első nappalit pár hősiesen kitartó haverral. De barátnőzésre is jó. A film rövid és van benne egy képbe illő, de szép, romantikus szál a sok bolondság mellé.

ISMERTETŐK TRANSITIONAL: NOTHING REAL NOTHING ABSENT

/2008/

Nem ám csak klasszikusokról esik szó ebben az újságban. Ha van pár a napjainkban megjelent, ám időközben elsikkadt, átnézett, de amúgy nagyon ütős lemez, arról itt írva vagyon. Ilyen lemez a tavalyi Transitional debut, a Nothing real nothing absent. Laska gitár, programok, Cochrane bőgő. Csak így, lazán. Cochrane már jó biztosíték lehet a brit indumetállereknek. Merre is fordult meg ő? A Head of Davidben Broadrick mellette tanulta meg Eric feedbackjátékát, ami oly sokszor visszaköszönt a Godfleshben. Volt még neki a monolit-vooodoo God. Aztán a szintén monolit-vooodoo, aztán monolit-hiphop Ice. A Sweet Toothot, mint amúgy fő-fő átnézett noiserock bandáját már meg se említeném.

Szóval a magamfajta kiörülte magát a neveknek, most próbáljunk tőlük elvonatkoztatni, és nézzük meg, hogy a zene hogy adja el magát. Lassú, „post-rockosnak” is betudható kezdés, koránt sem post-rockos torzítással! Ha ma ilyen

hangzásokat kergetnének Isisék, Cult of Lunaék, neadjisten Neurosisék, méltán láthatnánk sok elégedett embert, akik igazi folytatást keresnek, teszem mondjuk egy Times of Gracehez vagy egy Beyondhoz.

Második szám kapásból egy digitális Robert Hampson idéz. Furcsa húrkezelések monoton gépi bűgáshoz hasonlít. Nem Merzbowra kell gondolni, és még nem is noisera. A gépi bűgás ugyanis full gitárból jön, átjárva a fa gondosan kiművelt testét, ami szépen rezonáltatja a hangszedőket: vadul kísérletező, fülnek kellemesen csengő zűgás ez! Feltűnik, van-e ének. Mintha lett volna. De nincs. Nyugi arc, ez pontosan az ő tripjük része! A zaj hangosodik, káoszul, mígnem hasonló hatást kelt, mint a sokáig hallgatott minimalista,

repetativitáson alapuló hang-
lemezek. Első negatívum, ezt a
végén kicsit túlhúzzák a srácok, és
nem olyan jók benne, mint
amennyire tetszelegnek.

A harmadik szám balladaian indul és
tisztán. Az összhang lassan küszik
vissza a káoszba, mire megjön egy
jól felismerhető éneksáv is.
Hangulatjelentés. Irodabútorok és
intézményesítettség. Egyedül a
munkahelyen? Talán. Álmodozva?
Mindenféleképp. Ha a régi Pitch
Shifterek tinédzserkort, elbaszott
horrorfilmeket, poszterezett háló-
szobát, és könnyűdrogok party-
fogyasztását idézik, ez a
meg(kényszer?)komolyodott felnőtt-
kort inkább. Kifinomultabb, távol-
ságtartóbb, de valahogy mégis
összepasszolnak. Az álmodozás a
negyedik számra tovább mélyül.
Aki eddig nem hatotta meg a
lemez, azok el is alszanak rajta.
Néha én is...másodjára spirázzák túl
a srácok. Bár nagyon szépen
hoznak le róla, de a közepénél
nagyon megvontatják, jobban mint
kellene.

Aztán indul Goraguer ipariasított
thrillerbőgője digitális gitár-

szőnyegekkel. „Your body / Your
heart / Your eyes” ... „Lustless”
Mondja a szám. Maga a hangulat
hagyján lenne, de a ritmusszekció
kísértetiesen emlékeztet és
szégyenít meg minden Hans
Zimmerizált feszültségkeltő bűn-
ügyi/vámpíros/ráktudja thriller-
sorozatos zenét, amiről eddig
hallottam. Az érzéketlen, felületes
feszültséget olyan megfoghatatlan
iróniával adják, hogy ha mást nem
is, ezt az egyet külön hallgasd meg.
Nagyon ajánlom!

A lemezt ismét egy gitár concrète
szám fejezi be, Abandonment
címmel. Bár ahhoz nagyon
kecsegtetően indul, nem lesz ebből
semmiféle ambient techno elszállás.
Megmarad concrète zenének.
Zajheggesztés és hangsávlegó.
Maga a kép itt is kevésbé ügyes, de
az anyag, amiből dolgoznak, az első
osztályú! Szívem szerint azt
mondanám, hogy négy csillagos, de
mivel zenét nem pontozok, befogom
a számát, illetve nem árurom el,
mennyiből.

Melegen ajánlott a lassú, ipari és
doom zenék kedvelőinek!

transitional

EFFEKTMITHOLHOGYAN

RONCSIPAR: Antimonumentum

Egyik állandó szekciója a ch'Romlapnak a borzasztó frappánsan elnevezett Effektmitholhogyan rovat. Kéthavonta végigrágjuk magunkat egy-egy lemezen, hogyan is lehet annak hangzását reprodukálni, lenyúlni, plagizálni, ill. májerkodni vele. Első felvonásban a Roncsipar lemezeken megyek végig – már csak azért is, mert ez nagyon egybevág kicsiny zenekarom alap elképzelésével: ha ezt mi meg tudtuk csinálni, miért ne tudnád akár Te is? :) Másfelől, legalább így nyíltabban be tudok szólni a magukat experimentál/sludge/ambient/dream/poszt rokkmetálnak beállító zenekar-elitnek, akikre stílus-meghatározásként amúgy 1000x jobban illene a „Zorán delayedpédállal” vagy a „Pantera tribút Pearl Jam beütéssel”. Ez van, bunkó vagyok meg figyelem/szeretethiányos. Brühühü-fúj-fúj-leveleket várom a szerkesztőségből.

Tehát, akkor vegyük is csak át mink van. Antimonumentum. Alaprecept: egy dob gép, csak hogy otthon is lehessen csinálni a szobádban; egy Fender Jazzmaster gitár; egy Craftsman hyperkórei überbasszus, és egy rakat szintisáv.

Gitárok. Az én felfogásom szerint vannak lánygitárok és fiúgitárok. És most nem a gitár színére, ill. tulajdonosára gondolok, hanem a húrlábnál lévő pickupra. Ha humbucker, avagy 'kettő van belőle', akkor fiúgitárod van. Ha pedig single-coil, ami vékonyabb mint a

humbucker, akkor egy lánygitár boldog tulajdonosa vagy. Az iparos Jazzmasterem történetesen lánygitár: tisztán szép, dús, gömbölyded hangja van, betorzítva meg káosz, zaj, fejetlenség. Kevésbé passzol metálhoz, de ha bőgőnehéz zenét szeretnél játszani, akkor nagyobb teret ad hosszúnyakú társának kibontakozni, mint a konkrét hangú, izmosabb fiúgitár barátkája.

Bőgők. Craftsman. Olcsó, ár/érték aránya megfelelő, igaz rá kell kapcsolni egy fél platós ifányi torzítást, hogy megszólaljon valahogy de hát valamit valamiért, ugye.

Dobgép. Leggyagyibb FruityLoops szekvencer. Kb ez is hallatszik, nem is nyúltunk bele ezen a lemezen. Kellett volna, de most már ilyen lett, így az őszinte.

Szintik. FruityLoops alapok, megint. Leggyakrabban SimSynth, néha pedig Sytrius. Előbbi a gyenge hangszíne (!) miatt kedveltünk: még hangosra kitekerve is erőtlennél, a háttérben szól. Ez elsőre negatívumként hathat, de pont emiatt bele lehet vele kontárkodni az összhangzatba oly módon, amit

kicsit neccesebb lenne megoldani egy telt, gazdag hangszínű Moog IK Superszinti VSTi Ultra Edition+ pakkal.

Egy kis összhangzattan. Nem, nem, nem kell megjedni, nem lesz bonyolult. Ha káoszzenét írsz, vagy csak szereted a sok sávot egymás hegyén hátán, két dologhoz lehet tartani magad: 1-1 bőgő-gitár ritkán üti egymást, de a szintikkel könnyebb káosatengert csinálni, akár ha csak ártatlan egyszerű kis színezésekről van szó. Általában illik rá figyelni, hogy a szint: vagy a gitár fölött legyen legalább egy oktávval, vagy a bőgő alatt – ha van még odalenn hely – de ha már annyira beleélted magad, és a gitár magasságába raktad, akkor tehetsz úgy, mint mi szoktunk:

1. Panorámázol. Nuendóul meg Cubaseül így rövidítik: pan. Szólhat vmi középen, akkor van hely a két szélén, és akkor a cintányérokhöz kerül. Érdemes a gitárokat kirakni és a szintit meghagyni középen.
2. EQzol. Jó ha van egy spektrográfod, hogy megnézd hol van neki hely, de még jobb ha csak fültre belövd és a már belőtt gitárhangzásra ráilleszted, magasak/mélyek/mikor-mi kiemelésével.

Ha ritka türelmes állatfaj vagy, és szeretnél súlyos dolgokat összehozni, amik papíron is jól mutatnak, akár 10 különböző hangszínt is összekovácsolhatsz egy oktávon belülre. Mindenféle különösebb EQzás nélkül jól mennek egymásra: torz, bridge pickup állású gitárok; tiszta, neck pickup állású gitárok; fa hangszerek (fúvós); rezes hangszerek; vmi bűgös szint pad; vmi sziszegős szint pad, és, ha jók voltak az alaphangszíned, még EQ sem kellett. Hoppáhoppá. De hogy ezt már jegyeztük, térjünk csak vissza a lemezhez.

A legtöbb szekvencer hangszínt saját magam kotyvasztottam a SimSynth háromoszillátoros szintijével. Ha zajosat vagy analógosat akartam, hozzácsaptam egy fehérzaj generátort, ami egész pofás kis hangokat adott ki. (Ld: fúróhangok a Százas Szögekben) Ha tiszta hangszínt akartam, és el akartam kerülni a mulatós-MIDI hangzást, rádobtam egy kórust is, ami amúgy szerintem a leghasznosabb effekt egy magamfajta portékájában.

A Sytriusban hálaistennek nincsenek mulatós - lagzis - cukrászdzene jellegű hangszínek, úgyhogy azokba nem is igen kellett belenyúlni.

Aranyos trükk volt a spektrografikus manipuláció is. Ma már ezt nagyon másképp csinálnám, de ha meghallgatjátok a kellőgém végét, egy spektrográffal, az én kezem írásával olvashatjátok a hangképben: MEGÖLLEK! Aranyos, nemde? Ilyet a Frúti BeepMap nevezetű, szintén beépített

programjával tudsz csinálni. Csinálsz egy képet, betöltöd, és lefordítja neked hangra aszerint, hogy a kép X tengelye az időt, az Y pedig a frekvenciát jelöli. Abba nem mennék bele, pontosan hogy működik, de hogy emberi hangot kapj, érdemes rátenni egy-két reverbet, illetve valami nagy feedbackel rendelkező, alacsony jelkimenetű delay is jót tesz a dolognak.

Ennyit a szintiről, következzenek a gitárok. Ugye, ahol torzítva fogtam akkordokat, ott az kétszer van feljátszva egyszerre, mert úgy szokás. Remélem ez nem újdonság senkinek. A kisvasút a következőképp nézett ki: gitár -> Crowther Audio Hotcake (ő egy mezei distortion és nagyon mocskos) -> Boss HM-2 (japán,

overdrive, főleg ő volt használatban) -> Boss RV-2 (eredetileg reverb, de a delay funkciót alacsony jelszinttel jobban szerették a roncsriffek) -> Electro-Harmonix Small Stone (phaser, amit Poet Over Viennától vettem meg...halló, köszi Poet Over Vienna!) -> Boss DF-2 (harmadik distortion, ami ugyanaz mint a DS-2, csak be tudja a gitárt sipogtatni, de ezt a funkciót még két lemezig nem használtam) -> Bedrock 100W csöves fej, jó fél órás melegedés után. Ládánk nagyon jó volt: csak szintire lett kitalálva. Többek között erre fogjuk rá, miért szarul ez a lemez, de ez csak azért van mert mi ilyen kis kényelmesek vagyunk.

Szóval. Egy phaser és egy delay meg háromféle torzítás. Na abból meg minek annyi. Játszani. Ha kétszer veszed fel ugyanis a

ritmusokat, nagyon meg tudja dobni a dolgot, ha egyik ilyen-másik olyan. Sajnos ezzel itt még relatíve keveset kísérleteztünk, de az Éhlék az egyik jobban sikerült példája a dolognak. Aki próbálta már a muszkarint, talán ismerős lehet az érzés a Logikai Érzelem-Terminál bizonyos helyein: egy olyan apró disszonáns szólórész, ami kívánná magának az éles torzítást: helyette tompítsd csak be egy leheletnyi fuzzal, máris kész a légyölő szinesztézia. Mint később kiderült, a Disembowelmenttől nyúltam le az ötletet. Tegyétek ti is! Jó kis buli, és még nagyon sok felfedeznivaló van a technikában. Sok lemezt hallgattam már hegyezett füllel, de rajtuk és rajtunk kívül nem vágom, hogy más is alkalmazott volna ilyet.

Dávid kisvasútja az enyémnél bátrabb és egyszerűbb volt: egy HM-2 a bőgőre, ami meg egy Behringer erősítőszimulátorban végződik és csumi, ment a cucc vonalból. Sajnos ezt is megsínylette kicsit az anyag, révén durván gyenge hangú lett a bőgő, de a Lükttetésen is ugyanígy volt csinálva, csak jobban ki lett keverve. Ilyenek is számítnak, bizony.

Ének. Suttogós-beszéd, nem torzítva, de túlvezérelve. Nyersen ezek ritka hülyén szólnak, ezért gondolom meg mindig kétszer, kinek adom oda a sávokat remixügyleg. Lényeg a túlvezérlés: kb ennyi varázs elegendő hogy a überdárk susmorgásból valami tűrhetőbbet is ki lehessen hozni. A tűrhető alatt most a tényleges sávokat értem, amit hallasz.. Azt hallanád, milyenek voltak eredetileg, fű!

Aztán volt a bő egyméteres PVC cső is, amiből kamudidzseridut csináltunk. Az ötlet Long Pig Dávidé volt: szájhoztart, belehümmög, hogy rendesen beleremeghessen a cső, gépen végül megprocesszál: vocoderrel és EQval. A nem túl triviális ötlet meglepően hasonló hangzást adott a cuccnak mint ausztrál rokonkája. Aki kíváncsi rá, hallgassa meg a nagyon mély szintiszerű cuccot a Tudok-e? c. számunkban úgy 4:10-4:25 körül.

Körülbelül ennyi kellett az Antimonumentumnak, hogy megkapja sajátos hangzásvilágát, és ahhoz képest, hogy amúgy egy meglehetősen gyenge lemez, legalább nem szól úgy, mint a hatszázadik tucatexperimentál gitárlemez, avagy *Rezsőke ismét lőtt magának egy delays multieffektet a búcsúban*.

Végül pedig egy kicsike trükk, amit a doboknál alkalmaztam: visszafelé lejátszott pergőnek, ha egyedül szólal meg, cintányér hangja van, viszont ha utána egyből odarakod az eredeti hangmintát, az agy jobban érzékeli igazi természetét, és rak egy izgi csavart a zene lükttetésébe. Ha már itt tartunk, következő számunkban a Lükttetés c. lemezünkről lesz szó. Házi feladatként pedig írjatok jobb számokat, mint az új Pelican! A házi feladat kötelező (!) függetlenül attól, tudsz-e hangszeren játszani! (Id: előbb említett zenekardobos) Aki nem csinálja meg, azt felkeresem és végighallgattatom vele azt, meg még mellé az új Scott Kelly szólólemezt is!!!

ISMERTETŐ SILVER MONK TIME: A TRIBUTE TO THE MONKS

/2005-2007/

Ha valaki megkérdezné tőlem, mi volt az év kiadványa 2007-ben, hosszas gondolkodás után sem tudnék mondani egy albumot sem, ami akár megközelítené ezt a szűk kétórás kiadványt. Miért mondok ilyet? Még egy lemezzel sem találkoztam, ami ennyire hitelesen, összeszedetten, és átfogóan adta volna át a kései '00-ás évek hangulatát.

Mivel is állunk szemben? Furcsa, furcsa trip ez...azé a koré, ahol az mp3asodon egy korai Black Sabbath simán követheti az új Om lemezt, ami után mehet egy IDM meg egy DNB, egy NWOBHM, egy NSDAP, egy RNB végül egy XTRF#@!ZSBAZZ stílusú szám. Egyszerűen figyelni sem kell, berakhatod a komplett gyűjteményed véletlen lejátszásra, és hallóteredben máris kész a felügyelet nélküli diverz eklektikus kaosz.

Az újdonságokat tekintve sem számítanak az emberek nagy dolgokra. Sőt, minduntalan ugyanolyanból várnak el jobbat, gyorsabbat, mélyebbet, dögösebbet, durvábbat, aminek eredményeképp az új ötletek a régi klisék átdolgozása lesz. Az egyre többől egyre kevesebb lesz, a 4,2 milliárd arcú 32-bites színekompozíciók kifakulnak és fekete-fehérré válik minden. Ma már nem olyan nagy fless a zene, mint volt 20, vagy akár 10 éve... Varázsát, hatalmát lassacskán elveszíti, főleg, hogy már akárki összehozhat a félretett uzsonnapénzéből egy MySpace bandát hogy pöccre leutánozza valamelyik nagy elődjét hibátlan kulcsínnel, hogy az avatatlan fül talán még el is hinné a jelen hazugságát: ebben tényleg olyanok az emberek, mint ahogyan zenélnek! Szép kis kor a kultúrához, mondhatom.

Beszéljünk most egy kicsit a hatvanas évek közepéről! Arról a helyről és időről, ahonnan származik

a kínosan apa-anya-kedvencéül csengő The Monks! Képzeld el, még javában gyógyulóban vannak a II. világháború szörnyű sebei, és akármelyik pillanatban materializálódhat a nukleáris frász! Képzeld el, hogy Ázsiában már születőben van valami: saját nemzedet vezetői szóratnak napalmot a nagy vörös ellenség (kinek az ellensége egyáltalán?!) katonáira. Képzeld el, hogy egy csavar vagy te is, aki kinnrekedt ugyanezen vörös ellenség európai harapófogójában: Nyugat-Berlinben. Képzeld el, hogy hazádtól egy óceán, a szabad országoktól pedig egy ~90 kilométeres légifolyosó választ el. Képzeld el, mennyire gyűlölheted már ezt az értelmetlen politikai vérjátékot. Elegend van a Bombából, a Falból, a Háborúból, mindenből. De nem véletlenül vagy ott, ahol: állomásozó katona, a rend fenntartója egy feszült helyzetben, ahol minden puskadörrenés a fegyver hordozóját ugyanúgy éri, mint az Ellenséget, akire céloz. Pacifista zsoldos a hidegháború eseménytelenségbe feszült frontján, elzárva a külvilágtól. Nincsenek falvak, nincsen vidék, nincsenek nagy erdők: számodra csak Nyugat-Berlin létezik. Ilyen helyzetben volt az az öt amerikai arc, akikből a Monks állt. A zene volt a menekülőjük. Nem csoda, legyen akármilyen primitív a játékuk, az elsőttől az utolsó hangig érezni lehet benne a varázslatot: nem volt más választásuk az Élet csodáinak meglovaglására. Ha már zenélnék, akkor zenéljenek rendesen.

Ennyit a múlttól, most beszéljünk a máról. Ma nincs hidegháború. Ma

nem kell félni a bombától. Ma szabadon járhat-sz-kelhetsz környező országainkban. Ma nem kell félni a háborútól: a nyugati ember számára Irak, Afganisztán és a többiek legfeljebb aspektusai egy-egy ezoterikus, idegen kultúrának. Mit törődnek vele, hisz sosem látták őket, sosem beszéltek velük, sosem szívtak a Közel-Kelet vérgőzös levegőjéből. Ha kinyitod a TVt, jön belőle a szórakoztatás, ha kinyitod a netet, te lehetsz a legnagyobb király kedvenc hobbifórumodon. Ha kanos vagy tölthetsz pornót kedvenc perverzióidra, ha éhes rendelhetsz pizzát épp kedvenc feltétteddel, ha szegény nézhetsz állás után, esetleg eladhatod megunt kacatjaidat az Ebayen. A seggeden ülve megkapsz mindent, amit boldogsággal címkéznek fel és mégis: szürke, szürke, szürke.

A világtól való elidegenedés ellen indít hadműveletet ez a lemez: 29 zenekar keresi azt, ami 40 éve az egyik meghatározó kiút volt saját valóságodba, különböző kusza hangok összevissza egymás-utánságának életmentő varázsát. Lehetséges-e ez egy ilyen káoszban? Lehetséges bizony! A Play Loud! producerei bő 100 percet kérnek az életünkben hogy ezt jól

megmutassák nekünk. Mielőtt belemennék a dalok elemezgetéseibe, megjegyezném, hogy ez a lemez nem a magamfajta albumsznoboknak készült: a kompozíció bár úgy is élmény, ha egyben hallgatod meg, inkább rád bízva mi tetszik és mi nem. Hallgasd végig, szedd ki listába a kedvenceid, és hallgasd őket! Ha rájuk untál, hallgass bele a többibe. Lehet, más fog tetszeni. Nem egy zárt, monolitikus konceptlemez ez, csak egy válogatás, ami arra vár, hogy te fejezd be! Légy aktív részese a hallgatásnak, ne csak ülj a seggeden és emészd, amit éled ragknak!

Ilyen vonatkozásban talán jobban megbocsátható a lemez minőségének különös egyenetlensége. Szerintem elég lett volna fele ennyi bandából kihozni ezt, de a Play Loud! producerei máshogy gondolkodnak. Az alapanyag elsőosztályú, a processzálas pedig nem mindennapi: minden időket legelvetemültebb beatzenekarától 29 feldolgozás, ahogyan azok negyven évre rá szólnának.

Nem egyszerű a dolog. Kezdsnek mindjárt itt van Mense Reents rádióüzenete: Mészga Aladár úrbéli kalandjait idéző hangszínekkel kúsztatja be a lemeznitő Minimal Monk c. nótát. A hullámok csendben töltik ki azt a ~90 kilométeres légifolyosót ami közted és a hétköznapiak tovatűnt színpalettája között húzódik. Pofátlanul egyszerű ritmusdallamok, pofátlanul egyszerű kompozícióval, pofátlanul hatásos és kínosan eredeti. Ha ez nem nyit meg semmit, adj még egy esélyt Alec Empire és Gary Burger polbeat-electroclash ébresztőjének! Ha az sem, inkább töröld le a lemezt és menj csemegézni a csakbennhajóra heti 25 újabbnál újabb linkért, csak bírd győzni az iramot! Ez egy lassú lemez, igen. Ami alatt nem a tempóját értem, hanem azt, hogy szükséges hozzá valamennyi türelem, amíg leesik, miről is szól ez kérem. Több türelem, mint teszem azt egy brutálkodó breakcorehoz; több, mint egy ellazulós modern triphophoz; több, mint egy játékos-nosztalgikus nintendocorehoz; és még több, mint egy gyönyörűen kidolgozott, érzelemdús poszt-rockhoz. Szóval a megszokottól több türelem kell a zenéhez, amíg eljut, de jutalma nem marad el: ritkán hallani valamit, ami ennyire újító, mégis ennyire primitív; ennyire sajtáságos, mégis ennyire emberközeli.

Alecék atari'n'rollja után következnek az anno volt Viva-Zwei furaelektro és súlyvideóklipp koronázatlan királyai, a Mouse on Marsék. Merészségben nem szűkölködik a zenéjük: analóg keveredik digitálissal, élő a

sztetizálással, és csak hogy ennek tetejében is legyen min meghökkennünk, egy Down-kóros értelmi-egészségi állapotát súroló éneksávot rádobnak az egészre, hadd vigye valami a beszédhang-frekvencia részét is a számnak! Sokadik hallgatás után mi arra jutottunk a Sike barátommal, hogy arról szól ez a szám, ha annyira retardált vagy, mint az énekes, akkor is olyan magasra juthatsz, mint amilyen messzeségekbe röpít ez a düsseldorfi úrduó.

Ezt egy The Raincoats-féle nagyonbrit popdíváskodás követi és pár electroclash újragondolás. Egyszerű számok, talán a legrádióbarátabb része a válogatásnak. A magam részéről nem vagyok rádióbarát, és valószínű csupa faszágot írnék ezekről az előadókról, úgyhogy csak párat emelek ki. Itt van mindjárt például Jason Forrest, Monk Hop c. fűszerdalával. Hogy mitől fűszer? Csak azokat az aspektusokat fogja meg, amiktől olyan jellegzetesen lesz Monks a Monks: a házilag eszkábált elektromos bendzsót, a dísztelen - és - fülbemászó - DE - vigyázz - baszd - mert - radioaktív dallamokat játszó villanyorgonákat, sőt a végén még egy-két eredeti

éneksáv is belekerül Forrest úr szónikus legójátékába. A következő kiemelendő név Jon Spencer. Blues Explosionos énekesünknek ugyanis meglepően jól és hitelesen áll a választott dal: a Complication. Alig lett hozzányúlva az eredetihez, mégis olyan friss mintha a napokban írták volna, a szövege pedig, nos...megszólítja azt az embert ott nagyon benn, legbelül! Nem is lehetne aktuálisabb. Hallgassátok meg, és tapasztaljátok meg magatok is!

Mióta avant-garde zászlóvivő Marcel Duchamp eldöntötte, hogy belekóstol a zenébe, azóta világos a nagyközönség számára: vannak zenei ötletek, amik bár papíron nagyon jól mutatnak, kivitelezve nem biztos, hogy akár egy darab hallgatást is megérnek. Hasonlóan van ez így a két elektromos óriás kíséreltetével: Simeon (avagy Silver Apples úr) és Alan Vega (synthpop messiás) két számot dolgoz fel, szinkronban, időben egyszerre! Egyszer van egy Complication másszor egy Monk Time. Talán a ma káoszát akarták prezentálni. Az is lehet, réven két nagy húzónévről van szó, nem tudtak dűlőre jutni a stúdióban, most melyik nótát is válasszák, jaj-jaj-jaj! A megoldás huszáros: egyszerre mind a kettőt! Hangszínek, énekek kifogástalanok. Kompozíció, hát...többet várna el az ember. Akik ismerik munkásságukat, azok meg főleg! Első igazi csalódás a lemezen. Utánuk egy elektroakusztikus Di Morel varázsol sötétfekete hangulatot egy megsárgult fénykép hangú feldolgozáson. Hogy azért mégse süllyedjen a dolog a nagy

depizésben a balul sült kísérlet után, a Gudrun Gut jön és dobja fel kíméletlenül a hangulatot analóg-detuneolt játékoságával, ami nemmellesleg az egyik leg-táncolhatóbb része az egész kiadványnak!

Ha már Monks és retro elektronika, személy szerint nagyon hiányoltam a francia-brit Stereolabet a felhozatalból...mindaddig, amíg meg nem hallottam német-ausztrál megfelelőjüknek, a Nista Nije Nista roppantul ambiciózus átiratát! Egyik legerősebb szám a lemezen: NSZK művakadémizmus és NSZK néprakenroll találkozása. Monks, de mintha maga Stockhausen agyából pattant volna ki. A végére egy kevés Cosmic Jokers is becsúszik, csak hogy teljes legyen a kép. (Azok számára, akik nem tudnák: a Cosmic Jokers volt a kraut rock süllyedő hajójának utolsó igazi nagy durranása. A legmagasabb pont a német/svajci pszichedelikus szcénában. Utánuk már csak a lejtő volt, megfáradt Tangerine Dream és önismétlő Klaus Schulze lemezekkel kikövezve.)

A második, jóval gitárorientáltabb lemezt az angol The Fall nyitja meg: Higgle-Dy, Piggle-Dy. Mark E. Smith megzuhanós - szétcsúszott orgánumához kiválóan passzol a szám. Tökéletes folytatás! Hogy aztán mégjobban belejőjünk a britkedésbe, újabb, ezennel Penny Rimbaudot és Eve Libertinet, sőt magát a Crasst idéző változata következik a Complicationnak, meglepően kreatívan és humorosan átdolgozva a Die Golden Zitronen és a Chicks on Speed közös játékában. Van még Barbara Manning és The Go-Luckys – ez meglehetősen felejthető szám: mai tucatinдие, kliséekkel, kicsit megbontja a hangulatot – amit egy gyönyörűen kivitelezett Psychic TV pszichedelikus cowpunk szám csak vissza-visszazökkent. Bár kétségtelen nem volt nehéz dolguk.

Kiemelném még a S.Y.P.H. és az International Noise Conspiracy számait, mint egyszerű, és súlyosan jó garázsrock változatokat. Van még a Tarantino Öld meg Bélája! által ismerhető The 5.6.7.8's is, akik a Monks alá licitálnak még pár évtizeddel a zene hangulatát tekintve. Ezt követően Dave Day szövegbeli kiegészítései a Havletones kollaborációjában

kifogástalanok. Nagyon jó helyen vannak és nagyon jó időben!

A lemezt egy csodanégyes zárja: Singapore Sling röpké négy és fél perc alatt szárnyalja túl, csinál viccet, aztán a biztonságkedvéért megint túlszárnyalja a White Stripes kurvasok-dobcuccos videóklippű számát. Van egy vázaltszerű, de izgalmas és mindenféleképp durván innovatív hangszíndinamikákkal dolgozó Michaela Melian. Charles Wilp dokumentumfilmes aláfestő zenéje is helyet kap a válogatáson: egy apokaliptikus, Edgar Varése etűdjeit idéző atonális/avant-garde verziója a Monk Time opusznak. Bevallom, soha nem hallottam még róla, amikor meghallgattam a lemezt. Első dolgom, egyből utánajártam, miket is csinált még ő: sajnos zenében igen sovány a kínálat. Csakhogynem ez az egyetlen hozzáférhető műve van emberünknek, és már sajnos már nem is él köztünk. Nagy kár. Béke poraira.

A lemezt egy parádés Faust nóta zárja. Számomra egyértelműen a lemez csúcspontja: ha létezik olyan, hogy káoszrock, valahogy így kellene megszólalnia. Örvénylő

összkép, lehetetlen apró ritmustörések a zajszerszámokon, míg maga a ritmusszekció egy egyszerű alapot szolgáltat hogy a füstként terjengő felismerhetetlenségig processzált, torzított majd visszapolírozott majd újrabetorzított majd így-meg-úgy modulált hangszínek érvényesítik önmagukat. Az éneket Gary Burger vállalta be, a Monks egyik énekese. Szenvedélyes, és hideg. Organikus, és elektronikus. Posztmodern, és földhözragadt. Kristálytisza, és zajos. Pszichedelikus, és konkrét. Majdhogynem minden dolog próbál egyszerre lenni abból a káoszból, ami a '00as éveket jellemzi, és azt hiszem sikerül is neki! Engem nagyon meggyőzött. A végén a 40 másodperces búcsúzást levágjuk önkezűleg és megkapjuk napjaink egyik legvalóságosabb, legkorhűbb számát. A vége kicsit lehúz, bár lehet én vagyok a hülye és máshogy be sem lehetne fejezni ezt a számot. Nemhogy ezt a lemezt. Mindegy, most teljesen elment a kedvem egy normális befejezést írni ennek a kritikának. Ha őszintén tolod, csak úgy amennyit gondolsz, az hiteles lesz és eljut a másik emberhez. Ha meg valaki ráfeszül, erőlködik, abból sok jó sosem születik: minek akarna erőlködni akárki is hogy felfogjon valamit, aminek pont az a lényege, hogy felszabadítson és kiszínezza a mindennapjaid. Valamennyire ezt is jelenti a lemez, hisz a nagy stílusbeli diverzitás ellenére érezhetően összehúznak a számok: pár arc leül pár egyszerű akkord vázára alkotni, ami jön. Semmi más nem számít. Csak játszani, ami jön.

EXTRA! EXTRA! FILMSZINAPSZISOK ÉS SZTORI-VÁZAK!

A ch'Romlap szerkesztősége büszkén prezentálja legújabb produceri csodáját: sikeresen felvettük a kapcsolatot pár nagypályás, menő filmstúdióval. A kapcsolat bár korántsem volt annyira gyümölcsöző, hogy ők akármire megkérjenek minket - illetve akármilyen kérésünknek eleget tegyenek - egy dolgot azért mégiscsak elértünk!

Pár film szinopszisének első változatát, amiből aztán a forgatókönyvek íródtak, lepasszolták azzal a feltétellel, hogy leszállunk róluk már végre valahára. Ha más egyebet nem ígérhetünk (nekik főleg nem), íme, itt van pár nagysikerű film alapötlete:

- **MARIE ANTONIETTE** - Mindenki kurva, a nép meg éhezik.
- **INDIANA JONES ÉS A KRISTÁLYKOPONYA KIRÁLYSÁGA** - Harrison Ford meghúzódik egy Lehel típusú háromcsillagos atommenhelyben és a végén a világító gumicsontváz is hazamegy.
- **LASSIE HAZATÉR** - Van egy kutya, aki elveszik és meglesz.
- **300** - Festetthasú görögök lassítva verekednek felemelő zenékre. Egy színszűrőt is ráraknak, hátha úgy ugyanannyi pénz jön belőle majd, mint a Sin Cityből.
- **HONFOGLALÁS** - Árpád-kori traktorexpo és kondenzcsík-gála.
- **MÁTRIX 3** - Egy metrójelenet köré leforgattak egy filmet. Állítólag autópálya is épült.
- **PERSONA** - Két nő veszekszik...állítólag szó van valamiféle levélről is.
- **RADÍRFEJ** - Egy csöpögő radiátorcső miatt Berci bácsi (Hungária rajongó) mérgében elhajtja a feleségét, mert az meg megcsalta egy zblorg nemzetiségű postással.
- **VIDEODROME** - A Cool TV műsorreferense rákattan a csattanómaszlagra és egy trip alatt „lecseréli” a csatorna komplett igazgatóságát.
- **A FALU** - Gyöngyöshalász népe ssége felfedezi, hova vezet a 3as főút.
- **HARRY POTTER „n”** - A nagysikerű Harry Potter „n-1” újraforgatva eddig soha nem látott díszletekkel!
- **HETEDIK** - Földes László auditív bűnei miatt elkeseredettségében egy elhivatott keresztény aktivista bezár egy ügyvédet egy wunderbaumokkal teli szobába.
- **PASSIÓ** - A Jézus Krisztus Szupersztár enyásított death metal remakeje.
- **TAVASZ, NYÁR, ŐSZ, TÉL ÉS MEGINT TAVASZ** - Sarkak száma szobámban: 12; egy sorban 30 lap parketta van; és a WCn a gombot ha nem billentem vissza még mindig ereszt egy kicsit...

INTERJÚ: NICHTSTUER

Révén semennyire sem vagyok jártas a neo-folk, dark folk stílusokban, engedjétek kihagynom az X zenekar hatásai Z-féleképpen hallatszódhatnak Y-on féle bevezetőt. De mit is kapunk, ha a Nichtstuert hallgatjuk? Mágnesszalagok, akusztikus húrosok és ódon hangulatok házassága, ami először eszembe jut róla. A dobot mélyen csengő hangszerek dallamdübögései helyettesítik, a torzítást pedig túlvezérelt kazettaszalagok adják, amiktől az egész kap egy „idő érlelte” bársonyos atmoszférát. Az akusztikus gitárt hallom ki leggyakrabban, mint fő hangszert. Szépségét a játék egyszerűsége és őszintesége adja, de legnagyobb erősségének én mégis az egótlanul halk énekek és elkent vonósok kíséretét mondanám. Ők idézik eszünkbe az első szerelmeket, régi karácsonyokat kedvenc nagymamáinknál (a sárga sztaniolpapíros zselés szaloncukor ízét!!) és más rég elfeledett, kedves emlékeket.

Egyszerű, de mégsem egyszerű a zenéd. Afelől semmi kétség, hogy meglehetősen mély! Honnan származik az inspiráció? Hogyan születik egy Nichtstuer szám?

Általában csak úgy leülök gitározni mindenfélét mondjuk egy nem túl jól sikerült nap után és teljesen véletlenül játszok valamit, ami megtetszik, aztán jön a többi. A szövegek legtöbbjét még régebben írtam és akkor volt rá valami elképzelésem, hogy zeneileg miképp lehetne megvalósítani. Szerencsés esetekben összepasszol a kettő. Szóval semmi igazán különös nincs ebben, talán túlságosan dekadens lettem az idők során és csak ilyesmiket tudok összehozni. Régebben kitaláltam ilyen különböző furcsa világokat meg apokalipsziseket, meg lelkesebben álltam hozzá ehhez a belső meg a külső világhoz egyaránt, de az ilyesmi már nem nagyon jellemző rám. Szóval maradt ebből a zene meg az említett dekadens hozzáállás. :)

A „Minden megsiratott” c. lemezed kétségtelenül egy introspektív, lírai alkotás. Van-e valami más mondanivalója, ami talán nem eshet le a hallgatónak az első néhány meghallgatásra?

Nincs igazán mondanivalója. Nem szeretem a konkrét üzeneteket. A szövegek nagyrészt személyes dolgokról szólnak, néha fiktív halálesetekről. A Minden megsiratott is inkább csak egy öncélú valami. Ami számomra fontosabb, a mondanivalóhoz hasonló, de kevésbé megfogható, hogy milyen benyomást kelt. De például én se

tudom, hogy pontosan hogy fog hangzani egy szám végleges formában, meg azt se, hogy mások hogy látják a zenémet.

Mióta létezik a Nichtstuer? Voltak-e esetleg elődei?

Jó kérdés... Nem követtem, hogy mikor alakultam meg. :) Az albumon még tavaly kezdtem el dolgozni, tehát mondhatjuk, hogy tavaly kezdtem el komolyabban foglalkozni az egészszel, bár itt a dalok nagy része évek óta megvolt, ahogy a név is.

Lemezen már megbizonyosodhattunk róla, igen jól működik a dolog. Voltak-e, illetve gondolkodtál-e már fellépéseken, és azon, hogy színpadra vidd az egészet?

Igen, május 2-án lesz koncert a Gyárban, a Durch Heer und Krafftal, amiben szintén zenélek, a Living Totemmel és az Entrópia Architektúrával. Ez a Memento Mori Egyesület rendezvénye lesz,

tulajdonképpen a Neofolk Day folytatása. Az én esetemben nem kell számítani semmi nagyszámra, csak kiülök egy gitárral, Bérces Ádám közreműködik néhány számban. Valószínűleg vetítés is lesz. Amúgy kicsit félek a fellépésektől, nem szeretek és nem is nagyon tudok szerepelni, szóval nem tudom mi lesz. Le fogok sülni! :)

Milyen zenéket hallgatsz, illetve mely zenekarok, prodszettek voltak rád legnagyobb hatással?

Mindenféle zenét hallgatok, stílusoktól függetlenül. Jelenlegi nagy kedvencem Nico. Egy nagyon izgalmas egyéniség volt, lenyűgöző, hogy olyan 40 éves lemezek, mint a The Marble Index vagy a Desertshore még mindig teljesen újként hatnak és tényleg semmi hozzájuk hasonlót nem tudok mondani. Egyébként nagy hatással voltak rám például ilyenek, hogy Current 93, Ulver, Swans, Dead Can Dance, de ugyanúgy mondhatnám a Sonic Youthot, az elmaradhatatlan Radioheadet vagy épp PJ Harveyt, mégha nem is feltétlenül érződnek a Nichtstuerben. A legmeghatározóbb zenekar pedig a The Gathering volt számomra.

Ha már itt tartunk, dark/neo folk gyorstalpaló! Mit ajánlasz azoknak az embereknek, akik csak most ismerkednek a stílussal? Melyik az az 1-2 lemez, amit feltétlenül meg kellene hallgatnia az érdeklődő fülnek?

Viccesen fog hangzani, de én se nevezném magam elég tájékozódottnak a neofolkban.

Engem igazán a Current 93 fogott meg, olyan szinten, hogy utána már semmi más ilyen stílusú - vagy ilyen stílusúnak címkézett - zene nem volt már hatásos számomra. Mondhatnám még, hogy Sol Invictus vagy Death in June, csak ezeket nem is szeretem igazán. A Currenttől egyértelműen a Thunder Perfect Mind illetve az All The Pretty Little Horses az, amit leginkább ki tudnék emelni, de lehet, hogy ezt mások máshogy gondolják, nekem ez a kettő a kedvencem.

Kedvenc zeneformátumod. Adat, CD, bakelit..talán kazetta?

Bakelit. Nem olyan rég kezdtem el gyűjteni, csak sajnos nincs nagyon pénzem rá. Szeretem a hatalmasnagyt borítót, meg hogy recseg. :)

Anyagi és egyéb okok miatt persze legtöbbször mp3ban hallgatok zenét, ennek is van jó meg rossz oldala.

Mi a zenei munkásságod legszembetűnőbb hatása a magánéletedben?

A zenélés vagy a zene maga régóta elsődleges nekem, tulajdonképp más nem is igazán érdekel. Amit még észrevettem, hogy a zenélés nagyon össze tud kovácsolni embereket. Valamikor meg pont hogy nem. Ezek a dolgok most elég

közhelyesnek hangzanak, persze más az ilyesmit tapasztalni. Más nem nagyon tudnék említeni, nem mondanám, hogy a magánéletem meg a zenélés túlzottan elkülönül egymástól.

Szövegeid egyaránt szólalnak meg magyarul és angolul. Külföldi közönségeket is célzol a zenéddel, esetleg ki is lett küldve pár konkrét helyre?

Lehet, hogy a közeljövőben megpróbálkozom külföldi kiadó keresésével, erre eddig nem került sor. Nekem végülis mindegy, hogy ki hallgatja meg a zenémet. Az angol szövegeknek nincs ilyen szempontból jelentőségük, itt csak arról van szó, hogy olykor úgy gondoltam, jobban illik a zenéhez, mint a magyar, de amúgy elsősorban magyar szövegeket szeretek írni.

Van-e, és ha van, mi a véleményed a hazai színterről?

Nem is tudom. Ritkán hallgatok magyar zenét. A hazai neofolk-színtér valahogy úgy néz ki, hogy van néhány kultikus banda, mint az Actus vagy a Scivias, de egyébként

igen kevés új dolog születik. A Nichtstuert se nagyon mondanám neofolknak. Ami van, az azért mindenképp színvonalas. A magyar zenékről általában pedig semmi igazán jó, persze vannak kivételek.

Milyen új anyag várható tőled a jövőben?

Már dolgozok az új albumon, annyit mondhatok róla, hogy neofolkhoz eddig nincs sok köze, több szerepet kap az elektromos gitár, és viszonylag jobb, erőteljesebb hangzású anyag lesz. Ezúttal mindenképpen meg szeretném jelentetni fizikailag is, akár egyedül kinyomtattatom. Többet is fogok rajta dolgozni, mint a Minden megsiratotton, az azért elég rögtönzött formában készült. Emellett vannak más projektek is, melyek javarészt egyelőre a tervezésnél tartanak, viszont gitározom egy The Syphilisesre keresztelt bandában – komolyan ez a nevünk :) –, ez ilyen komor hangulatú kicsit garázsos, postpunkos hangzású zene, nos ezzel remélhetőleg nemsokára lesz demo, meg majd egyszer végre nagylemez is. Erre a zenekarra szeretném fektetni a hangsúlyt.

Köszönöm az interjút! Utolsó szó jogán, ha valamit hozzá szeretnél fűzni, ne tartsd vissza!

Hát ööö most nem jut eszembe semmi....)

a Chromechoes Production bemutatja:

[HTTP://MYSACE.COM/CHROMECHOESPRODUCTION](http://myspace.com/chromechoesproduction)

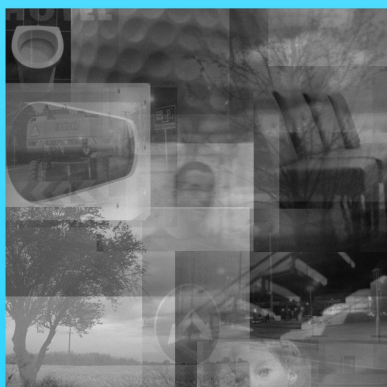

CEP008
RONCSIPAR
BETONSIVATAG
KALIFORNIA

**A budapesti ipari stoner banda
eddig legmeredekebb lemeze!**

NYAKATEKERT ELVEK.

DURVA TARTALOM.

CEP018
ALYWEN
WINTWEX
CUBEPLANET EP

**Szabadon eresztett IDM-alapok,
ritmustalan ritmusokkal megdobva.**

AMIKOR TELJESEN ELKAP.

OLYANKOR BAMB.

CEP017
V/A
NARCOLLAPSE
marionette ID, Level Exit, Poet Over Vienna,
Funebre, Rise Of Day, Wait For A Mistake,
RKiT, Chickinz, Alonefeatmyself...
23 BANDA. 23 DAL. 91 PERC.
2 LEMEZEN.

AI DON FINK
JUR HEPI I NAF.

hamarosan
megjelenik:

RONCSIPAR VS.
THEM ON GRAIL
SPLIT

...valamint:

rika (újra kiadás), képzelt város (új ep), ...and the earth swarmed
with them (demó), memphis.attax.kazakhstan! (demó), roncsipar
és zoisite és drone'osh tot (split), 41939 (ep), marionette id (lemez)

a signal.failure bemutatja:

090418 - STARS LIGHT THE END @ ASYMMETRY FESTIVAL, PL
090515 - THIS WILL DESTROY YOU @ TBA, BUDAPEST